

מסורת הש"ס

א) יצמות כה. קח.
ב) לקמן עמ', ג) נקטן
ג) ד' קמ"ג, ה) ד' קמ"ג
ו) נעיל כה. לקמן סג:
ז) נעיל כה. ו) נעיל כה.
ח) נעיל כה. ו) נעיל כה.
ט) נעיל כה. ו) נעיל כה.
י) נעיל כה. ו) נעיל כה.
יא) נעיל כה. ו) נעיל כה.
יב) נעיל כה. ו) נעיל כה.
יג) נעיל כה. ו) נעיל כה.
יד) נעיל כה. ו) נעיל כה.
יז) נעיל כה. ו) נעיל כה.

גיליון הש"ס

תוס' ד"ח ובי מסית ב'
וה' ש"ח. ע"ן ש"ח
משנ' ח"ל סמן כה
באריות:

מוסף רש"י

לא חזרה שליחות אצל
בעל. שלח שמו ונעשה
שלח נמי שנחלתו לו ונתן
משלוחו הראשון עד שלא
היה לו שום לחזור אלל
שולחו ולומר עשיתי
שלחותי ושלחות שאלתי
ראוי לחזור ולהגיד אינה
שלחות. (לקמן סג:) ביוון
דבעל.
קלותי עשיתי שאלתי
מקבלתי ענתי, דלתי כי
עבדל לקבל מיד בעל
אין כלל חשש ביוון, דהא
ידע ולא קפיד חצירה הבאה
מחשבה חצירה הבאה
לאחר מיון. לאחר שנתן
לה בעל הגט נחזר של
אחרים, וקבלו, ודעו לו
גיטתו הוה, דבעין ונתן
בזה לו כללית דלמחר לא
מידה, וזה נעשה שנתן לא
היה הנזר שלה, וגרעין
שלא יקבל שלח האשה
מיד שלח בעלה משום
דמי לא שערק בעל
ומכיר לך שלח ואמר כי
עשה שלח שלח לקבל,
ואתו נמי למחר חזר הוי
שלח בעל ויסקלמהו הוי
נעשה הנזר עמו שלוחה
(שם וצ"ח לעיל סג:).

הדרן עלך המביא גמ'
כל גט שנכתב שלא
לשום אשה. שלח לשם
האשה, וזה נעשה לשם
אחרת, ששמה שם לו,
פסול. דלמחר נכתב לה
לשמה (ובחיים ב.). קול
סופרים מקריין. את
התלמידים שנתלמדו חזק
לכתוב טופסי גיטין (שם).
מצאו בן עירו. ששמו
כשמו וזהו לחותמו העיר,
ואמר לו שמי בשמך
וכו'. ונני עמי את
אמתו וגט זה רשוי לו
נתינו לו ונאמר לו את
אשתי, פסול לה לגרש, וזה
דרשנין לא לשמה, דכתיב
וכתב לו ספר כריתות
(סוטה ב.).

מוסף תוספות

א. והא' לא נגמר
השליחות עד שהיה נעשה
שליחות של עממה. מוס'
הראש' ועי' שיעור.
ב. דדבר פשוט שאינו
כלום דמה שייכות ידו לו
בחוץ חבירו. ריבוי קרקע.
ג. הרי הבעל עשה חצור
שליח להוליד את הגט,
והיא כשקצתו ששאר
שליח לקבלו, ואח"כ לאכשורי
לאו ידה הוא. ובענין זה אין
האשה מתגרשת ביוון שיר
האחר באמצע. מוס' הלא' ט.
דינא לא רש"י. ויחזיקו
נמי מאי שנא. רש"י. ט.
גבי המביא גט ממדבר' ויחזק.
מוס' הלא' יב. כיון שהיה
יג. ונכנסין יב' על מירושל' ופליג.

המביא גמ' פרק שני גיטין

כד.

עין משפט
נר מצוה

צט א מ"י פ"א מהל'
גירושין הלכה יב
סמן עשין ד טו"ע ה"ע
פ"י קלט סעי' א:
ק ב מ"י שם פ"ו הלכה
ט סמן שם טו"ע שם
סימן קלח סעיף ח:
קא ג מ"י שם פ"ו הלכה
ט סמן שם טו"ע
ה"ע סימן קמב סעיף יג:
א ד מ"י שם פ"ג הלכה
ט סמן שם טו"ע שם
סימן קלח סעיף ח:
ב ה מ"י שם הל' ג
טו"ע שם סעיף ב:

פסקי ר"ד

ומקום שבאת מה הן
צריכות לומר בפני נכתב
ובפני נחתם אף היא
צריכה שתאמר בפני
נכתב ובפני נחתם: והאשה
עצמה מביאה גיטה ובלבד
שתאמר צ"ל בפני נכתב
ובפני נחתם: ומתמה מכי
פסטי גיטא לידה מיגרשה
לה פי' הלא אתה מאמין
לא האשה בגיטה מק"ו
שהיא נאמנת לומר מות
בעלי א"כ כשואמרת נמי
האשה בעלי גירשני בגט
זה תאמן מק"ו שהרי
בפני נחתם בפני נכתב
ובפני נחתם למח אתה
מאמינה ואיך מצריכה
לעדים שיקיימוהו [ועי' כ]
חממת ק"ו זה א"כ
הנאמנות עליה היא ומה
צורך להטענה שתאמר
נכתב נכתב ובפני נחתם
וכי שליח הוא [תאן] משעה
שנתן לה גיטה נתגרשה
והיא נאמנת בדבר זה
ומה בעלי נתנו לו מק"ו
ומה צורך שתאמר בפני
נכתב ובפני נחתם אם איך
מאמינה לומר בעלי נתנו
לי אלא מקמייהו לומר
בפני נכתב ובפני נחתם
וריון שחכמים האמינוהו
בקי"ו א"כ נאמנת לומר
בעלי נתנו לי והיום ומחר
אי אחי בעל ומעמד לא
אני נשתי' ביה שכן היא
נאמנת בעצמה כאילו היו
שנים שבהיו גיטה ואמר
שהבעל נתנו לנו שהן
נאמינים ושוב אין הבעל
יכול לעיבור דאמרי' לעיל
(טז:) גם האשה היא
נאמנת בקי"ו לומר בעלי
גרשני בזה ומה צורך
שתאמר בפני נכתב ובפני
נחתם. ואסיקנא כגון דא"ל
נתינו שליח להולכה עד
וכי מטית להחם שוי
שליח להולכה בפני אותו
בי"ד וקבלי גיטך מיניה
א"כ נמי כי מטית להחם
אימא קמי בי דינא בפני
נכתב ובפני נחתם ולישו
שליח וליחבתה ניהליך
ומכאן מוכח כי כל
אשה הבאה ומביאה גיטה
ביראה ואומרת בעלי גירשני
ביה שהיא נאמנת א"כ ואין
אנו צריכין שחבאי ראייה
בפנינו בפי נמי נתנו לה או
לקיים עידי הגט אלא היא
נאמנת לומר נתנו לי בפני
עדי מסירה אבל אמרה
בעלי נתנו לי ביני לבני
אינו כלום דהלכה כר'
אילו דאמר עדי מסירה
כריתו ואם יד עדיה בערי

והא' לא חזרה שליחות ב'. שלח לא מיקרי אלל המשלח מזה
לזה שרואי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותי קודם שיעשה
שלח לאחרים^א וצקונטרס לא פירש כן: **הצדקה** הבאה **לאחר**
מכאן. פירש צקונטרס שנתן
חזרו לא דמי לשלח להולכה^ב אלל
אומר ר"י שנתנו הבעל נחזר של
עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנאמו
מאותו אחר^ג וא"ת למה לי למינקט
משום חזרה הנזר לאחר מכאן הוי
ליה למימנ' משום שליחות עממה
שהבעל עשה שלח להולכה והאשה
תעשה אותו שלח עצמו שלח לקבלה
וכי הוי גיוונ' לא מהני משום דלא
חזרה שליחות אלל הבעל ואומר ר"י
משום דאותו טעם שלא חזרה שליחות
אלל הבעל אינו צריך כל כך דאיכא
דמסקפא ליה לקמן צפרק התקבל
(דף סג:) וצ"ע דלמח' לא משני
הכא כגון דשוייה אייה שלח מעיקרא
והדר שוי אייה שלח דליכא למיגזר
משום חזרה הנזר לאחר מיכן
דלמחר צפרק התקבל (סג:)
ובי מטית התם שוי שליח להולכה.
וה"ל שלח שלח יתן לגירושין
הוא ולא מצי משוי שלח דלמחר צפ'
כל הגט (לקמן דף כט:) גבי ההוא
דשדר גיטא לדמיטא^ד ואמר ליה יחזיה
לאכא דר מניומי^ה אחא ולא אשכחיה
ימיז רבי יצחק ור' חנינא ור' אבהו
אמרו ליה מסור מילך קמ^ו אמר להו
ר' רב ספרא והא שלח שלח יתן
לגירושין הוא^ז וי"ל דהסם פריך שפיר
דכיון שלח שלח יתן לגירושין אין לו
לעשות אלל כמו שאמר לו הבעל
יתנו לאכא דר מניומי אלל הכא הרי
הבעל צוה לה לעשות שלח להולכה:
אימור קמי בי דינא בפני נכתב.
קמ' תימה מה לי היא

ומה לי צית דין ואמח' קאמר ואצ"ל^ח
ושמא לשון זה חלוק משלוח ראשון
דצלישנא קמא^ט אינה אומרת בפני
נכתב אלל צעשה שתקבלנו אע"ג
דצפ' כל הגט (לקמן דף כט.) וכל
דוכתא ששטע שזריך לומר צעשה
שהגט יוצא מיד השליח שמא הכא^י
שיכולה לומר צעשה גירושין עדיף טפי^{יא}.

הדרן עלך המביא שני

כל הגט. ושמע קול סופרים
מקריין בו. כסופרים העשויים
להתלמד עסקינן כלאמרינן צגמרא
ואפי' למד צפרק קמא דלמירושין
(דף יג.) דמגילת סוטה מוחקין לה
מן התורה אע"ג דבעינן לשמה
ותורה להתלמד ענינא דלמחר הסם
לענין גט מודה דכפרשין צפ' שני
(לעיל דף כ.) וספר תורה נמי פסלינן
צפ' שני: **יתר מיכן כתב לגרש**
את אשתו בו. צגמ' מפרש לא זה
שנכתב שלא לשם גירושין אלל אף
זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר
צקמייתא

גדולה

נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיו מצריכים אותה להביאם בפניו אבל אחרי שהיא באה מלפניו היום ואומרת
בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מות בעלי כדאמרינן לעיל אבל אם היא
אומרת גירשני גיטה בפניו בודאי אינה נאמנת שהרי ק"ו חמשה נשים למירו והתם כלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי כלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש: **פירא כל**
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקריין איש פלוני מגרש את
פלוגית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתי ונמלך

וממקום שנשא. כלומר הואיל ומינייהו גמרין נגמור נמי להא דמה
הן צריכות לומר כו' ומדקמי צבדייתא מה להלן צריכות שיאמרו כו'
שמע מינה צבדייתא לארץ עסקינן כאצ"י: **ורב יוסף.** מאי דעמייה:
ישא וסיפא צבדייתא לארץ. הכל כשרין להביא את הגט אוקימנא^א

צבדייתא לארץ מדקמיני סומא וסיפא
האשה עצמה כו' (י) צבדייתא לארץ דקמיני
ובלבד שמהא צריכה לומר: **ומליעפא.**
אף הנשים כו' מוקי רב יוסף צאריך:
כתב ופס. צריכה לומר בפני נכתב.
ולאצ"י לא אילטרין למימני כתב ופס
דהכי משמע מה צין פה דגט לפה
דמימני אלל שהכתב מוכיח עמו: **מז**
מחא גט לידה. צמקוס שקבלתו
במדנית היס: **איגרשה לה.** ואי
צניא למיקליה לגט מגורשת היא
ואינה צריכה להביאו בפנינו אלל
לרביה צעלמא ולמה לה לומר בפני
נכתב הא לאו שלח היא: **סוף סוף**
כי מטיל להסם איגרשה לה. ע"י
קבלה לראשונה דתנאה צעלמא הוי
דלא תתגרש עד אותו מקום ויכרי
נתקיים התנאי ולא שולח היא:
אסתיה ארעא. דהויא שלח להולכה
עד התם וצמח' דשקלא ליה מו
מארעא הוא דמגרשה: הא דריבא לקמן
(עט:) **לא אמר כלום.** דבעינן ונתנ' י:
וכי מטיל להסם הוי. את גופיך שלח
דריך לקבלה וקבלי מידך: **ופס לא**
חזרה שליחות אלל הבעל. שלח לא
מיקרי אלל המשלח מזה לזה שרואי
לחזור אלל שולחו ולומר עשיתי
שליחותי לחזרך וזו אינה ראייה
לחזור שהרי לא נשתלחה אלל לעצמה
ואצ"כ נעשית היא בעל המעשה ובטל
השליחות קודם שתחזור: **שוי.** איש
אחרים שלח לקבלה דהשתא לא פסק
שליחותה מינה וראייה לחזור: **הניחא**
למ"ד נו. לקמן צפרק התקבל (סג:)
וטעמייהו מפרשי הכא צמקון: **טעמא**
מחי. מירושל' הוא. טעמא מחי
אמר' אין אשה עושה שלח לקבל
גיטה מיד שלח צעלה: **משום ציון**
דבעל. דקצור מצוה אומי שאין היא
עממה מקבלתו הלכך לא ניהא ליה
שיא שולחו מוסר לשלוחה ואי מסר
לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוהו
להאי. דצעלמא מיד הבעל עצמו כיון
דאייה גופיה מסר לשליח אשמו הא
קא חזין דלא קפיד אלל כל כמה דלא
חזין אמרי' קפיד: **הכא צעל לא**
קפיד. אמרי' כן צוה לה: **ומשום**
חזרה הנזר לאחר מכאן. דדמיין
להדי ששזרק גט לחזר חזירו ואחר
כן קנתה היא החזר הרי הוא עושה
את החזר שלח להוליד והיא כשקנאמו
עשאתו שלח לקבלה ואח"כ לאכשורי
מהאי טעמא ושלח דין הוא דחזר
לאו משום שליחות אחרת אלל משום
ידה והיא עשתה דנתינה לאו ידה
הוא: **שוי שלח.** אחרינא להולכה
כדי שמהא שליחותה חזרת אלל

הבעל ולאחר זמן קבלי גיטך מיניה
כלל הגט (לקמן דף כט:) ששהשלח
כל הגט. קול סופרים. כתבי גיטין
צבית דין ואומר לפניכם בפני נכתב וצפני נחתם: **הדרן עלך המביא שני**
פרק שני גיטין. צגמרא^א מפרש מאי יתרא דכולהו: **ונמלך.** חזר בו מלגרש:
גדולה
נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיו מצריכים אותה להביאם בפניו אבל אחרי שהיא באה מלפניו היום ואומרת
בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מות בעלי כדאמרינן לעיל אבל אם היא
אומרת גירשני גיטה בפניו בודאי אינה נאמנת שהרי ק"ו חמשה נשים למירו והתם כלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי כלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש: **פירא כל**
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקריין איש פלוני מגרש את
פלוגית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתי ונמלך

ושלח שעשה שלח אחריו
שהשלח הראשון עושה את השני
צבית דין ואומר לפניכם בפני נכתב וצפני נחתם: **הדרן עלך המביא שני**
פרק שני גיטין. צגמרא^א מפרש מאי יתרא דכולהו: **ונמלך.** חזר בו מלגרש:
גדולה
נגון שנתגרשה כאן בודאי שהיו מצריכים אותה להביאם בפניו אבל אחרי שהיא באה מלפניו היום ואומרת
בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מות בעלי כדאמרינן לעיל אבל אם היא
אומרת גירשני גיטה בפניו בודאי אינה נאמנת שהרי ק"ו חמשה נשים למירו והתם כלא
גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי כלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש: **פירא כל**
גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקריין איש פלוני מגרש את
פלוגית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתי ונמלך